

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 2 juli 2023 dertiende zondag door het jaar.¹

Een welgestelde vrouw die een profeet te eten uitnodigt, ieder keer wanneer hij in de buurt was.

Deze dame heeft het goed, er is voldoende geld in haar kluis, zij heeft een mooi huis, precies groot genoeg voor haarzelf en haar man. Er is geen kinderkamer, geen logeerkamer. Zij verwachten geen gasten. Het huis is vol, er kan niemand meer bij. Wie zou bij hen op bezoek komen? Er zijn geen kinderen die bij hen willen spelen. Een stil, welgesteld bestaan. Dat is een manier van leven. Maar maakt het ook gelukkig?

De knecht van de profeet, Gechazi, weet meer: 'zij heeft helaas geen zoon en haar man is oud.'

Zij heeft geen kind maar zij staat open voor de profeet.

Ik herinner me van de eerste parochie waar ik pastoor was een bijzonder vriendelijk echtpaar. Ze waren in de zestig toen. Geen kinderen. Het was een groot stil verdriet. Zij was een perfecte onderwijzeres in het basisonderwijs en zij gaf les aan de eerste communicantjes. Ze leefden voor de kerk. Zelf kinderloos waren zij een geestelijk vader en moeder van talloze Osdorpse kinderen. Zij stonden met hart en ziel open voor de profetische woorden die klonken in de kerk. Gastvrije, geestelijke mensen.

Wat doet die kinderloze vrouw in Sunem?

¹ 2 Koningen 4, 9-11.14-16a; Romeinenbrief 6, 3-4. 8-11; Matteüs 10, 37-42

Zij vergroot haar huis. “Laten we op ons huis een kleine kamer voor de profeet metselen en er een bed, een tafel, een stoel en een lamp in zetten; als hij bij ons langskomt, kan hij daar zijn intrek nemen.”

Zij en haar man vergroten hun huis. Niet om zelf groter te gaan wonen dan zij nodig hebben, maar om ruimte te maken voor Elisa, de profeet, de man van het Woord van God. Zij maken ruimte in hun leven voor iets dat groter is dan hun eigen beperkte bestaan.

Jezus zegt ons vandaag: “wie een profeet opneemt, omdat het een profeet is, zal het loon van een profeet ontvangen...wie een van deze kleinen maar een beker koud water geeft, omdat hij mijn leerling is, voorwaar Ik zeg u: Zijn loon zal hem zeker niet ontgaan.”

Iets bijbouwen, ruimte maken. Het rapport ter voorbereiding van de synode in oktober aanstaande in Rome, draagt deze titel: “vergroot uw tent”.

Wij hebben misschien eerder te neiging de deur te sluiten voor het onverwachte, de onbekende die aanklopt aan onze poort. Ook aan de poorten en kusten van ons continent. Heel begrijpelijk. We hebben al zoveel zorgen. Maar dan sluiten we ook de kansen op nieuwe toekomst voor anderen en voor onszelf.

De kerk adviseert ons onze tent te vergroten. Of zoals de heilige paus Johannes Paulus II zei: ‘Opent uw poorten voor de Verlosser,’ die Zelf zegt: “Wie u opneemt, neemt Mij op.”

De Schrift leert ons liever een kleine kamer te metselen in ons bestaan, in ons hart, voor het profetisch woord van de Schrift, voor God Zelf die ons oorzocht. Dat kun je doen door de bijbel te gaan lezen, alleen of met andere gelovigen samen; door dagelijks tijd te maken voor gebed. Zo bouw je een extra kamertje in je innerlijk, vergroot je jouw innerlijke tent.

Je kunt ook naar deze ‘extra kamer’ komen, zondag en doordeweeks, deze extra ruimte die onze voorouders 100 jaar geleden hebben gebouwd. Dat is toch een wonder dat zij zoveel ruimte hebben gebouwd voor *die* dimensie van ons bestaan die ons te boven gaat; dit bijzonder huis waar vorige zondag een dorpsgemeenschap binnenstroomde. Hoe zou ons leven zijn als we ons zouden beperken tot onze eigen afgeschermdde ruimte, die van ons eigen innerlijk of ons eigen huis.

Die rijke, welgestelde vrouw uit Sunem met haar man had eigenlijk alles, een gevulde bankrekening, een passend huis. Maar zij *miste* iets: een toekomst, een kind, een nieuwe generatie. Zij leerde *out of the box* te denken. Ze ging bouwen aan de toekomst, een nieuwe basale ruimte waar ruimte was voor de profeet. Wat zij terugontving was meer dan waar zij op durfde hopen: een zoon, een nieuwe toekomst.

Laten we proberen haar voorbeeld te volgen en Jezus na te volgen, die ons uitdaagt ons bekende, vertrouwde, veilige bestaan te verliezen en het op ongekende, niet meer verwachte wijze weer te vinden. Amen.

Nico van der Peet